

Arrest

nr. 260 841 van 17 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
                      2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. Eerste verzoeker dient een verzoek om internationale bescherming in op 16 januari 2019, tweede verzoekster op 11 december 2019.

1.2. Verzoekers worden op respectievelijk 21 juni 2019 en 25 september 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 10 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker, L.(...) R.(...) P.(...) F.(...) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een 58-jarige Venezolaans staatsburger, geboren en getogen in de stad Maturin, gelegen in de deelstaat Monagas. Uw ouders zijn overleden. Uw twee zussen en broer wonen in Maturin, een andere broer woont in Anaco, deelstaat Anzoátegui. Sinds 2008 bent u samen met Z.(...) M.(...) S.(...) M.(...) (O.V. X; CGVS X). Jullie hebben samen drie kinderen: J.(...) N.(...) P.(...) S.(...) (O.V. X), G.(...) C.(...) S.(...) J.(...) (O.V. X) en M.(...) V.(...) P.(...) S.(...) (O.V. X).

U was tussen 1986 en 2009 gehuwd met R.(...) L.(...) V.(...) B.(...) (O.V. X; CGVS X). Zij diende op 3 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Jullie twee dochters verblijven eveneens in België. L.(...) D.(...) V.(...) P.(...) V.(...) (O.V. X) kwam zo'n zes jaar geleden naar België met haar man die de Italiaanse nationaliteit heeft. V.(...) D.(...) V.(...) P.(...) V.(...) (O.V. X; CGVS X) verliet Venezuela in juni 2017 samen met haar partner D.(...) J.(...) V.(...) R.(...) (O.V. X; CGVS X). Zij kwam naar België om te studeren, maar zij en D. dienden op 3 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 februari 2019 werd er in het dossier van V., D. en R. L. besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. R. L. wachtte het beroep niet af en keerde eind 2019 vrijwillig terug naar Venezuela. Op 2 maart 2020 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake de verzoeken van V. en D..

U geeft aan dat u tussen 2008 en januari 2012 werkte als onderdirecteur bij het IVSS (Instituto Venezolano de los Seguros Sociales – Venezolaans instituut voor de Sociale Zekerheid). U stuitte hierin op slecht beheer en fraude bij de aankoop van medicijnen en besloot dit door te geven aan uw overste, H.(...) J.(...) S.(...). S. maakte de bevindingen halverwege 2010 vruchteloos openbaar en hij werd overgeplaatst. Na zijn overplaatsing contacteerde u hem opnieuw over de fraude op uw werk, maar S. deed er niets mee. In september of oktober 2011 drongen er drie personen uw bureau binnen, gijzelden de aanwezigen en doorzochten het kantoor. U was op dat moment naar een afspraak met uw dochter L. en haar man. Omdat u in december 2011 bepaalde uitbetalingsdocumenten niet wilde tekenen omdat de dossiers niet af waren, werd u in januari 2012 ontslagen. Na 2012 was u werkzaam als handelaar/zelfstandige in (varkens)vlees.

Nog verklaart u dat op 29 februari 2012 B.(...) M.(...) werd gedood. Dokter M. – directeur van twee sanitaire districten in de staat Miranda – zou tevergeefs misstanden in de aankoop en distributie van medicijnen, voorraden en medische apparatuur hebben aangeklaagd bij de autoriteiten. U stelt dat M. werd gedood omdat hij de misstanden wilde aangeven. Daarnaast werd H. S. op 12 mei 2012 doodgeschoten in een winkelcentrum. Naar aanleiding van zijn dood besloot u de door u vastgestelde fraude niet openbaar te maken en hield u alle bewijzen die u in uw tijd bij het IVSS verzamelde, bij.

Daarnaast was eind 2012 het gezin van uw broer W.(...) het slachtoffer van een homejacking waarbij het gezin werd mishandeld. U kwam veel bij uw broer over de vloer en suggereert dat dit verband houdt met uw eigen problemen.

Vervolgens stelde in april 2014 een neef van u, J.(...) J.(...) V.(...) P.(...), voor om de door u bewaarde documenten over de misstanden bij het IVSS aan een journalist te overhandigen. De journalist zou op diens beurt een politicus van oppositiepartij Voluntad Popular contacteren. U ging mee in de plannen van J. J. en in augustus-september 2014 gaf u de bewijsstukken aan uw neef. Op 3 december 2014 werd J. J. doodgeschoten toen hij zijn huis verliet. Hierna verhuisde u naar Maturin en veranderde u van telefoonnummer.

U verklaart voorts dat uw dochter L. op een dag door een patiënt met een mes werd bedreigd in haar eigen tandartspraktijk. Daarnaast werd uw wagen, waar zij frequent mee reed, meerdere keren beschadigd. Zo werden onder meer de sloten geforceerd. U geeft aan dat de daders op zoek waren naar spullen in uw wagen. U verklaart dat L. door de pesterijen en de angst besloot om naar België te vertrekken.

Nog was in 2015 uw partner Z. voor een congres in Barinas toen zij op straat werd beroofd. Z. werd daarna opnieuw het slachtoffer van diefstal, ditmaal werd haar er ingebroken in haar auto.

Betreffende uw dochter V. verklaart u voorts dat zij in 2017 twee mannen zag rondhangen bij haar wagen toen zij haar stageplek in het ziekenhuis verliet. Wanneer ze met de auto vertrok, werd ze door de twee mannen gevolgd. Ze probeerde weg te vluchten, waarna ze betrokken raakte bij een auto-ongeluk waarbij ze gewond raakte. U verklaart dat de twee mannen qua uiterlijk leken op medewerkers van de regering of de politie en verbindt dit incident aan uw eigen problemen.

Voorts werd op 17 december 2017 de familie van uw ex-partner R. L. alsook R. L. zelf gegijzeld bij een homejacking. U verklaart dat een broer van R. L. opposant en een van de aanvoerders van de Venezolaanse oppositie is en stelt dat deze homejacking een wraakactie vanuit de regering betreft.

In april 2018 werd er ingebroken in de wagen van uw echtgenote en werden er cursusdocumenten buitgemaakt. Nog werd er in 2018 geprobeerd om de wagen van uw partner te openen terwijl zij aan het parkeren was.

U geeft verder aan dat u op 2 augustus 2018 vlees leverde in La Cruz de la Palma (te Monagas) wanneer twee mannen met het uiterlijk van politieagenten u benaderden en om dollars en documenten vroegen. U kon ze geld noch documenten overhandigen, waarna ze u sloegen. U stelt dat u sindsdien last heeft van bloedingen. U deed geen aangifte.

U reisde op 19 november 2018 legaal, met uw eigen paspoort, via Spanje naar België. U kwam op 20 november 2018 aan in België en diende op 16 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek werd er in augustus 2019 vanaf een motor op uw partners wagen geschoten. Daarop trok Z. met jullie drie kinderen in bij haar moeder. Voorts vernam Z. in september 2019 van jullie buurvrouw dat zij het geluid van een motor had gehoord en dat een raam van het huis was gebroken. Hierop besloot uw partner dat zij en jullie (toen minderjarige) kinderen niet langer in Venezuela konden blijven. Ze reisden op 6 december 2019 legaal, met eigen paspoort, via Spanje naar België. Zij kwamen op 8 december 2019 aan in België. Zuelis diende op 11 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u te worden gedood door de Venezolaanse autoriteiten.

Uw partner Z. vreest voorts voor jullie kinderen dat ook zij worden gedood omwille van uw problemen.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: de paspoorten van uzelf, uw vrouw en jullie kinderen; uw vrouws cedula en jullie carnet de la patria (vaderlandsk kaart); akte van wettelijk samenzijn; attesten inzake uw vrouws werk; attesten inzake uw werk en sociale zekerheid, uw werkbadge en vijf aan- en verkoopbrieven van uw werk; een klacht van uw vrouw; zeven foto's inzake de beschieting bij u thuis in augustus 2019; medisch attest inzake uw schoonmoeder; de cedula, het paspoort en de overlijdensakte van J. J. V. P.; zes krantenartikelen inzake uw problemen; en de reisdocumenten van uw vrouw en kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire

bescherming. Zo reisde u reeds op 19 november 2018 vanuit Venezuela via de Spaanse hoofdstad Madrid naar België. In Spanje diende u geen verzoek om internationale bescherming in. U kwam voorts op 20 november 2018 aan in België en diende op 16 januari 2019 – twee maanden na uw vertrek uit Venezuela – een verzoek om internationale bescherming in. Een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts moet worden aangestipt dat u aangeeft dat u initieel van plan was om na een periode van rust terug te keren naar Venezuela vanwege uw familie, maar dat u omwille van de veiligheidssituatie besloot om in België te blijven (CGVS, p. 7). Dit wijst niet op een nood aan internationale bescherming. Wanneer u vervolgens zes keer de vraag wordt gesteld welke veiligheidsrisico's u in Venezuela loopt, geeft u uiteindelijk aan dat u omwille van uw voormalige werkzaamheden voor uw leven vreest (CGVS, pp. 7-8). Uit de verklaringen van uw schoonzoon D. J. blijkt evenwel dat u slechts op bezoek was in België. Nog werd hem expliciet gevraagd of zijn schoonvader – u – problemen heeft in Venezuela, waarop hij ontkennend antwoordde (CGVS D. J., 21 november 2018, p. 7). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verwijst u naar de verwondingen die u op 2 augustus 2018 opliep in La Cruz de la Palma. Wanneer u vervolgens nogmaals wordt geconfronteerd met de verklaringen van D. J. inzake uw voorgehouden problemen in Venezuela, stelt u dat zij in een andere deelstaat woonden, een ander gezin vormden en dat u niemand bij uw problemen kon betrekken (CGVS, p. 9). Uw uitleg is niet aannemelijk, daar volgens uw verklaringen uw dochter V. – de vrouw van D. J. – in 2017 betrokken raakte bij uw problemen (cf. infra; CGVS, p. 13). Uw dochter V. rept bovendien in haar persoonlijk onderhoud met geen woord over mogelijke problemen die haar vader in Venezuela zou hebben gekend (CGVS V., 21 november 2018, pp. 2-22). Hoe het ook zij, dat uw verklaringen inzake uw vertrekmotieven in contrast staan met de verklaringen van V. en D. J. leidt er reeds toe dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U stelt wel dat u problemen vreest omwille van uw vroegere werkzaamheden voor het IVSS (CGVS, pp. 7-8), maar maakt dit niet concreet aannemelijk. Uw job bij het IVSS werd immers beëindigd op 26 januari 2012, maar u vertrok pas op 19 november 2018 uit Venezuela. Het enige probleem dat u aanhaalt na uw ontslag in 2012, is het incident van 2 augustus 2018 bij de beenhouwer te La Cruz de la Paloma. U stelt nog dat u zich wel eens onveilig voelde, maar dat u geen andere persoonlijke problemen of incidenten meemaakte (CGVS, p. 11). U verklaart voorts dat u, op het incident aan de beenhouwerij na, in Venezuela niet werd bedreigd (CGVS, pp. 11, 19). U vermoedt dat er een verband bestaat tussen uw ontslag in 2012 en het incident bij de beenhouwerij in 2018 (CGVS, p. 12), maar brengt hier geen begin van bewijs over aan – er werd zelfs geen aangifte van diefstal gedaan (CGVS, p. 19) – waardoor uw speculaties beperkt blijven tot een blote bewering. Het is dan ook niet aannemelijk dat dit incident op u persoonlijk was gericht omwille van uw vroegere werk bij het IVSS. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat het motief van deze overvallers iets anders dan louter geldgewin zou zijn geweest (CGVS, p. 12). U maakt dus niet aannemelijk dat dit incident te maken heeft met uw vroegere werk voor het IVSS. U hebt geen andere problemen gekend tussen uw ontslag en uw vertrek uit Venezuela (CGVS, p. 11). Hieruit blijkt dat u sinds uw ontslag in 2012 nog meer dan zes jaar zonder problemen in dat verband in Venezuela verbleef. Mocht er ooit al een nood aan internationale bescherming omwille van uw vroegere werk bij het IVSS, dan blijkt die niet langer actueel.

Daarnaast is het voorval van 2 augustus 2018 onvoldoende zwaarwichtig om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden. U stelt wel dat u nog steeds bloedingen heeft als gevolg van dit incident (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit prostaatproblemen zijn (CGVS, p. 6). U toont niet concreet aan dat deze het gevolg zouden zijn van bovenstaand incident. Bijgevolg kan hieruit ook geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Daarnaast kan er ook aan andere aspecten van uw verklaringen inzake de door u ingeroepen vrees voor problemen met de Venezolaanse overheid bij een mogelijke terugkeer naar uw vaderland omwille van uw pogingen om de misstanden bij het IVSS aan te kaarten en publiek te maken geen geloof worden gehecht.

Zo verklaart u dat u bij het IVSS het door u ontdekte slecht beheer en de fraude in 2010 doorgaf aan H. J. S. – uw overste – (CGVS, pp. 4, 5, 7, 8, 9, 15) en dat u dit kan bewijzen (CGVS, p. 7). Nog verklaart u dat u in december 2011 weigerde om bepaalde uitbetalingsdossiers goed te keuren daar deze volgens u niet afgerond waren, waarna u in januari 2012 werd ontslagen (CGVS, pp. 14-15). U maakt dit echter niet concreet aannemelijk in uw verklaringen en weet dit evenmin te staven in de door u voorgelegde documenten. Met betrekking tot uw werk legt u diverse documenten neer, namelijk attesten inzake uw

werk en sociale zekerheid, uw werkbadge en vijf aan- en verkoopbrieven van uw werk. Uit deze documenten kan evenwel niet worden afgeleid dat u daadwerkelijk de door u aangetroffen fraude aan uw overste signaleerde, noch dat u omwille van uw weigering om bepaalde dossiers goed te keuren, begin 2012 werd ontslagen – de feiten die volgens uw verklaringen tot uw vlucht uit uw land zouden hebben geleid. Uw ontslag op zich, om welke reden dan ook, is bovendien onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als vervolging of als ernstige schade.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden ontdekking en bekendmaking van fraude op uw werk, komen uw verklaringen inzake de na uw ontslag ontstane problemen eveneens in het gedrang. Daarnaast zijn er nog andere elementen uit uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Zo verklaart u enerzijds dat de Venezolaanse overheid u al jarenlang zou willen vervolgen omdat u kopieën zou bezitten van documenten van het IVSS waaruit fraude zou blijken, maar dient vooreerst te worden aangestipt dat de door u gekopieerde en bewaarde documenten nooit openbaar werden gemaakt door uzelf, uw overste H. J. S. noch uw neef, journalisten of politici (CGVS, pp. 7, 8, 9, 11-12, 13, 14, 16, 18-19). Dat de overheid u enerzijds zou willen vervolgen wegens het mogelijkere aankaarten van fraudepraktijken, maar dat er anderzijds jarenlang – u ontdekte de fraude in 2010 (CGVS, p. 4) en vertrok pas eind 2018 uit Venezuela – nooit iets van uw bevindingen daadwerkelijk bekend werd gemaakt aan het grote publiek, roept vragen op en stelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent reeds op de helling.

Daarenboven verklaart u dat er enkele maanden voor uw ontslag drie personen uw bureau binnendrongen, de aanwezigen gijzelden en het kantoor doorzochten. U had op dat moment een afspraak met uw dochter L. en haar man. U legt uit dat de mannen op zoek waren naar u en dat zij zochten naar bewijzen dat u bezwarende documenten of materialen verzamelde teneinde leden van het nationaal bestuur van het IVSS in een negatief daglicht te stellen (CGVS, p. 15). Opnieuw weet u uw verklaringen hierover op geen enkel moment te staven, waardoor ook uw verklaringen over deze inval beperkt blijven tot een blote bewering. U legt immers wederom geen begin van bewijs hieromtrent neer, en maakt dit ook niet concreet aannemelijk in uw verklaringen. Bovendien houdt het geen steek dat de drie gewapende personen op zoek zouden zijn geweest naar u in opdracht van uw (nationale) oversten, maar dat u juist op dat moment niet aanwezig was op uw kantoor. Immers, indien uw (nationale) oversten u daadwerkelijk persoonlijk op uw werkplek zouden willen aanpakken, intimideren of ontslaan (CGVS, p. 15), dan zouden zij dat hebben gedaan op een moment dat u op het werk aanwezig was teneinde u persoonlijk schade toe te kunnen brengen. Ook dit heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent in het gedrang komt.

Nog geeft u aan dat uw overste, H. J. S., de door u ontdekte fraude openbaar maakte in 2010, maar dat er niets met deze vaststellingen werd gedaan en dat hij later werd overgeplaatst (CGVS, pp. 7, 8, 9, 14, 16, 18). Vervolgens werd hij op 12 mei 2012 in een winkelcentrum doodgeschoten (CGVS, pp. 18-19). Ook B. M., directeur van twee sanitaire districten in de staat Miranda en eveneens aanklager van misstanden in de aankoop en distributie van medicijnen, voorraden en medische apparatuur bij de autoriteiten, werd op 29 februari 2012 gedood (CGVS, pp. 8, 9, 12, 17, 18-19). Ter staving van de problemen bij het IVSS en de dood van de twee mannen legt u voorts verschillende krantenartikelen neer. De artikelen gaan over corruptie bij het IVSS en de rol van voormalig president van het IVSS, C.(...) R.(...); de moord op B. M. en het door hem ontdekte corruptienetwerk; en de moord op H. J. S., de door hem ontdekte fraude bij het IVSS en zijn overplaatsing. Nergens in de artikelen wordt uw naam genoemd. De artikelen bevestigen bijgevolg enkel dat er fraude plaatsvond binnen het IVSS en dat S. en M. het leven lieten, maar op geen enkel moment ondersteunen ze uw verklaringen inzake uw eigen betrokkenheid bij de ontdekking van corruptie en fraude noch de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade uwentwege indien in naar Venezuela zou terugkeren.

U stelt dat de twee mannen om het leven gebracht zijn omdat zij zich allebei bezig hielden met het blootleggen van (overheids)fraude en u verklaart dat S. u waarschuwde voor de risico's die dergelijke activiteiten met zich mee zouden kunnen brengen (CGVS, pp. 8, 9, 18-19). Daarnaast legt u uit dat u vreest dat u, net als de twee mannen, gedood zal kunnen worden omwille van dezelfde motieven (CGVS, pp. 11-12). Dit is eveneens een blote bewering die u evenmin heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. U heeft immers – op de overval in augustus 2018 na (cf. supra) – geen persoonlijke problemen of incidenten gekend in Venezuela, noch werd u er ooit bedreigd (CGVS, pp. 11, 19).

Dat u als ex-ambtenaar dan ook zou moeten vrezen voor uw leven louter omdat twee hooggeplaatste(re) mannen ruim negen jaar geleden onafhankelijk van elkaar werden gedood, is bijgevolg niet aannemelijk.

Voorts werd ook uw neef J. J. V. P. gedood. U legt uit dat uw neef werd gedood omdat u aan hem over uw ontdekkingen van fraude bij het IVSS vertelde en hij vervolgens in 2013 aan u voorstelde om een journalist te contacteren om deze ontdekkingen via een politicus van oppositiepartij Voluntad Popular aan het licht te kunnen brengen (CGVS, pp. 8, 17-18). Welke journalist en welke oppositiepoliticus er met uw informatie en bewijzen zouden worden belast, weet u niet (CGVS, pp. 17-18). Of de door u verzamelde bewijzen effectief werden doorgegeven aan de onbekende politicus, weet u evenmin (CGVS, p. 18). Dat u enerzijds stelt dat u altijd op uw hoede was, zeer voorzichtig omsprong met de door u ontdekte en verzamelde bewijzen van fraude en dat u zelfs uw familieleden niet durfde te betrekken bij uw ontdekkingen (CGVS, pp. 11, 16, 17), maar anderzijds geen idee heeft in de handen van welke journalist of politicus de door u zorgvuldig verzamelde en jarenlang bewaarde documentatie mogelijkerwijs terecht zou kunnen komen, is niet aannemelijk en tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig aan.

Daarnaast verklaart u dat uw neef werd gedood door achttien kogels wanneer hij zijn huis in de avond van 3 december 2014 verliet (CGVS, pp. 8, 18). Hij had geen andere (persoonlijke) problemen en u wijt zijn dood volledig aan zijn betrokkenheid bij uw problemen (CGVS, p. 18). U vreest bijgevolg dat ook u zal worden gedood, waarbij u opnieuw verwijst naar de waarschuwing van S. toen u nog werkzaam was bij het IVSS (CGVS, pp. 11-12, 18). Wanneer u wordt gevraagd of u daarnaast nog over andere aanwijzingen beschikt dat uw neef werd gedood omwille van uw problemen, geeft u aan dat de situatie juist rustiger was geworden en dat er meer dan een jaar niets gebeurd was (CGVS, p. 18). Hieruit blijkt dat u ook het door u voorgehouden verband tussen de dood van uw neef en uw eigen problemen niet concreet aannemelijk maakt.

Hoe het ook zij, van de dood van uw neef werd er aangifte gedaan en er werd vanuit de overheid een onderzoek ingesteld (CGVS, p. 18). U legt voorts de cedula, het paspoort en de overlijdensakte van uw neef neer. Uit de overlijdensakte blijkt dat een kogel in uw neefs hoofd voor hem fataal was. Uit de door u voorgelegde documentatie kan echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de concrete, persoonlijke feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u vreest dat de overheid u zal doden indien u zou terugkeren naar Venezuela. Betreffende het kantoorbezoek in september of oktober 2011 stelt u immers dat men specifiek naar u op zoek was in opdracht van de nationale baas van het IVSS (CGVS, pp. 14-15), hetgeen een overheidsinstelling is. Wanneer u inzake het incident van augustus 2018 wordt gevraagd hoe de mannen die u wilden beroven eruit zagen, geeft u dan weer aan dat zij het uiterlijk hadden alsof ze van de regering of politie waren (CGVS, pp. 13). U kon evenwel tijdens de studententijd van uw dochter L. probleemloos een legale reis naar Argentinië en Uruguay maken (CGVS, p. 5). Bovendien kon u in mei 2017 probleemloos uw paspoort vernieuwen (CGVS, p. 6). U en Z. verklaren weliswaar dat jullie problemen kenden bij de aanvraag van de paspoorten van jullie dochters, maar jullie geven beiden aan dat dit louter te wijten was aan de algemene situatie in Venezuela (CGVS, pp. 5-6; CGVS Z. M., 25 september 2020, pp. 11-12, 17). Voorts verliet u in november 2018 per vliegtuig Venezuela op legale en probleemloze wijze (CGVS, p. 7). Overigens maakt uw vrouw evenmin gewag van problemen toen zij samen met jullie kinderen het land verliet (CGVS Z. M., 25 september 2020, p. 17). Deze elementen wijzen er eens te meer op dat u niet onder de (negatieve) aandacht van de Venezolaanse autoriteiten bent gekomen. Bijgevolg weet u uw vrees verder niet te concretiseren.

Ook werd uw partner Z. tijdens een congres in Barinas – op ruim 1000 kilometer van jullie woonst – beroofd van haar identiteits- en reisdocumenten en werd er vervolgens in april 2018 ingebroken in haar wagen (CGVS, p. 10; CGVS Z. M., 25 september 2020, pp. 11, 12-14). U vermoedt dat er een verband bestaat tussen uw problemen en deze diefstallen, maar brengt hier geen begin van bewijs over aan (CGVS, pp. 10-11). Z. verklaart op haar beurt eveneens dat de overval in Barinas en de auto-inbraak in april 2018 alsook de poging tot overval tijdens het parkeren later in 2018 verbonden zijn aan uw problemen door te stellen dat de colectivos achter deze twee incidenten zitten en dat zij op hun beurt door de Venezolaanse overheid worden aangestuurd (CGVS Z. M., 25 september 2020, pp. 12-14). Ook zij brengt hiervan geen begin van bewijs aan. Evenmin kunnen jullie dit staven met argumenten of documenten. Jullie leggen weliswaar een aangifte inzake de overval in Barinas voor, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat uit dit incident een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uwen of uw vrouws hoofde kan worden afgeleid.

Bovendien stelt Z. in haar persoonlijk onderhoud telkens dat zij in 2015 werd overvallen in Barinas (CGVS Z. M., 25 september 2020, pp. 10, 12, 13), maar uit de voorgelegde aangifte blijkt dat dit in 2013 gebeurde. Wanneer uw partner hiermee wordt geconfronteerd, wijzigt ze uiteindelijk haar verklaringen en stelt dat zij niet in 2015, maar in 2013 te Barinas werd beroofd. Dat zij niet over het juiste jaartal van deze voor haar ingrijpende gebeurtenis beschikt, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent. Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw echtgenote de beroving in Barinas wel kon aangeven bij een officiële overheidsinstantie zoals de politie, maar tegelijkertijd aangeeft dat er een vervolging gaande is jegens u en haarzelf vanuit diezelfde overheid. Hoe het ook zij, in dit verband moet worden opgemerkt dat het gaat om een spijtig gemeenrechtelijk incident van ontvreemding middels beroving en auto-inbraak. Nergens uit uw beider verklaringen blijkt dat er een vervolging gaande is vanwege u of uw partner, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat zij of u een reëel risico op ernstige schade loopt/lopen.

Voorts werd er na uw vertrek, in augustus 2019, vanaf een motor op uw partners wagen geschoten (CGVS Z. M., 25 september 2020, p. 11). Z. verbindt dit incident aan uw problemen, daar zij verder in Venezuela nooit persoonlijke problemen heeft gekend (CGVS Z. M., 25 september 2020, p. 14). Verder brengt zij geen concrete indicaties aan van een verband tussen uw problemen en dit incident. Dit volstaat echter niet om een concreet aannemelijk te maken dat dit incident persoonlijk op jullie was gericht. Er kan dan ook geen nood aan internationale bescherming uit worden afgeleid.

Uw partner legt weliswaar zeven foto's inzake de beschieting bij u thuis neer, maar op de foto's zijn enkel kogelinslagen te zien. Uit de foto's kan echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de concrete feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot de kogelgaten.

Bovendien geeft uw echtgenote enerzijds aan dat zij na uw vertrek naar België in november 2018 jullie kinderen thuis hield en uw zoon niet naar de cinema of naar vrienden liet gaan uit angst voor incidenten of problemen (CGVS Z. M., 25 september 2020, p. 11). Later in haar persoonlijk onderhoud geeft zij evenwel aan dat jullie zoon ten tijde van het schietincident in augustus 2019 niet thuis, maar op het voetbalveld was voor een voetbaltraining zo'n tien minuten verderop in de wijk (CGVS Z. M., 25 september 2020, pp. 11, 15). Dat zij nu weer verklaart enorm voorzichtig te zijn geweest na uw vertrek en uw zoon dikwijls 'neen' moest verkopen inzake (typische tiener)uitstapjes, maar anderzijds jullie zoon in deze periode wel naar zijn voetbaltrainingen liet gaan, houdt dan ook geen steek en leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen in het gedrang komt.

Voorts vernam Z. in september 2019 van jullie buurvrouw dat zij het geluid van een motor had gehoord en dat een raam van het huis was gebroken, waarna Z. besloot om Venezuela samen met jullie kinderen te verlaten (CGVS Z. M., 25 september 2020, pp. 11-12, 15-16). Z. vermoedt dat ook dit incident verband houdt met uw problemen (CGVS Z. M., 25 september 2020, p. 16). Opnieuw weet zij evenwel haar verklaringen hierover op geen enkel moment te staven.

Ze legt immers geen begin van bewijs hieromtrent neer, en maakt dit ook niet concreet aannemelijk in haar verklaringen. Uw partner verwijst in dit verband naar een foto van het gebroken raam, maar uit deze foto kan geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de concrete feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot de vernieling van het raam. Er kan dus geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde uit worden afgeleid. Deze poging tot inbraak is immers onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daad van vervolging of als ernstige schade.

Nog vreest Z. voor jullie (minderjarige) kinderen dat zij bij terugkeer naar Venezuela omwille van uw problemen zullen worden gedood (CGVS Z. M., 25 september 2020, p. 18). Daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden problemen in Venezuela alsook uw voorgehouden vrees indien u naar uw vaderland zou terugkeren, kan er ook aan de daaruit voortvloeiende vrees van uw vrouw voor jullie kinderen geen geloof worden gehecht.

Voorts legt uw partner een medisch verslag voor van uw schoonmoeder. Z. stelt dat uw moeder door uw problemen en uw vertrek een hersenbloeding heeft gekregen (CGVS Z. M., 25 september 2020, p. 4). Uit het medisch verslag aangaande uw schoonmoeder kan geenszins de concrete aanleiding voor deze beroerte worden afgeleid. Evenmin kan er een concrete vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid indien u of uw vrouw naar Venezuela zou (den) terugkeren.

Betreffende uw dochter L. geeft u dan weer aan dat zij door een patiënt met een mes werd bedreigd (CGVS, p. 10).

Hieruit kan geen nood aan internationale bescherming in uww hoofde afgeleid worden. Het was immers uw dochter die bedreigd werd, niet u (CGVS, p. 10). U toont geenszins aan op welke manier dit incident voor problemen zou zorgen ingeval van uw terugkeer naar Venezuela.

U stelt nog dat uw wagen (waarmee L. frequent reed) werd beschadigd en dat de sloten ervan werden geforceerd (CGVS, pp. 10, 11). U speculeert dat er twee keer in uw wagen werd ingebroken omdat men vermoedelijk op zoek was naar de door u gekopieerde documenten inzake de misstanden bij IVSS (CGVS, p. 11). Wederom weet u deze vermoedens op geen enkel moment te staven. U legt immers geen begin van bewijs hieromtrent neer, noch maakt u dit concreet aannemelijk in uw verklaringen. Dit heeft als gevolg dat uw verklaringen hierover opnieuw beperkt blijven tot een blote bewering. Bovendien dient hierbij te worden opgemerkt dat uw dochter V. tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat haar zus L. Venezuela verliet omdat zij een betere levenskwaliteit wilde (CGVS V., 21 november 2018, p. 8). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden verklaringen inzake een verband tussen de problemen van uzelf en van L. ernstig onder druk te staan.

Voorts werd uw dochter V. in 2017 door twee mannen achtervolgd, waarna ze een auto-ongeluk veroorzaakte en als gevolg daarvan gewond raakte (CGVS, p. 13). U verbindt dit incident aan uw eigen problemen door te stellen dat de twee mannen het uiterlijk hadden alsof zij van de regering of politie waren. U beschikt niet over andere aanwijzingen dat dit incident verband houdt met uw eigen problemen (CGVS, p. 13), legt geen begin van bewijs hieromtrent neer en maakt ook dit niet concreet aannemelijk in uw verklaringen. Opnieuw blijven uw verklaringen hierover dus beperkt tot een blote bewering. Bovendien dient te worden aangestipt dat uw dochter V. tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS eveneens uitlegde dat zij na een achtervolging door twee mannen betrokken raakte bij een auto-ongeluk, maar dat zij dit op geen enkel moment in haar persoonlijk onderhoud verbindt aan problemen die haar vader in Venezuela zou hebben ondervonden (CGVS V., 21 november 2018, pp. 11, 16-17). Dit heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent eens te meer op de helling komt te staan. Uit uw verklaringen over dit auto-ongeval kan dan ook geen nood aan internationale bescherming in uww hoofde worden afgeleid.

Ook werd het gezin van uw broer W. eind 2012 het slachtoffer van een homejacking/gijzeling. U haalt geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat de gijzeling verband zou houden met uw eigen problemen. U verklaart zelf ook initieel dat u denkt dat er geen verband bestaat, maar suggereert direct daarna dat er wel degelijk een verband zou kunnen bestaan (CGVS, p. 11). U staaft dit met woorden noch documenten. Hoe het ook zij, er kan niet worden aangenomen dat er een verband zou bestaan tussen uw problemen enerzijds, en de gijzeling van uw broers gezin anderzijds. Er moet dan ook worden opgemerkt dat het gaat om een spijtig gemeenrechtelijk incident van gijzeling en ontvreemding. Gezien dit incident het gezin van uw broer betrof en gezien u geen verband met uw persoon aannemelijk maakt, kan hieruit geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Tot slot maakte u gewag van de gijzeling/homejacking van de familie van uw ex-partner R. L. op 17 december 2017. U geeft aan dat een broer van R. L. opposant is van de huidige regering en een van de aanvoeders is van de Venezolaanse oppositie en stelt dat deze homejacking een wraakactie vanuit de regering jegens uw ex-schoonbroer is (CGVS, p. 12). Wat dit betreft dient aangestipt te worden dat het CGVS in de beslissing van uw ex-vrouw overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan deze motieven die eveneens werden opgeworpen door R. L.. Deze beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier. Bijgevolg kan er op basis van die motieven geen sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uww hoofde. Daarnaast moet worden opgemerkt dat louter uit de politieke activiteiten van uw ex-schoonbroer geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Zo blijkt uit uw en uw partners verklaringen dat jullie tot uw vertrek financieel konden rondkomen (CGVS, p. 4) en dat ook na uw vertrek het voor Z. weliswaar kostelijk was om de basisproducten te kopen, maar dat zij geld over had om met jullie kinderen naar de bioscoop of naar een fastfoodrestaurant te gaan (CGVS Z. M., 25 september 2020, pp. 8-9). Bovendien werkte Z. tot vlak voor haar vertrek als verpleegster bij de bloedbank en geeft ze aan dat haar coördinator voorstelde dat als Z. zou willen, ze altijd terug mag komen werken (CGVS Z. M., 25 september 2020, p. 8). Nog was jullie huis in Maturin een woonhuis en staat het nog steeds op naam van Z. (CGVS, p. 19). Bovendien houden haar zus en de buurvrouw het huis in het oog (CGVS Z. M., 25 september 2020, p. 5). Naast haar zus wonen ook Z.' broer en moeder nog in Venezuela en hebben zij volgens Z. eigen (woon)huizen op het platteland met veel grond (CGVS Z. M., 25 september 2020, p. 5). Ook het huis van L. is nog steeds in haar bezit (CGVS, p. 20). Bovendien studeerden uw beide dochters uit uw eerste huwelijk af als tandartsen (CGVS, pp. 5, 13) en kon uw dochter L. zelfs een postgraduaatstudie in Argentinië volgen. U bezocht haar bovendien in Argentinië en reisde ook naar Uruguay (CGVS, p. 5). Daarnaast konden jullie voor uw en Z.' vertrek rekenen op de financiële hulp van uw in België woonachtige dochter L.: zij kocht de tickets voor zowel u als voor uw partner en jullie kinderen (CGVS Z. M., 25 september 2020, pp. 11, 12). Nog konden jullie beiden in Venezuela rekenen op een voedselpakket van de overheid via jullie vaderlandskarten (carnet de la patria; CGVS Z. M., 25 september 2020, p. 4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zou komen.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De door u voorgelegde paspoorten van uzelf, Z. en jullie kinderen alsook uw vrouws cedula, jullie vaderlandskarten en de akte van uw wettelijk samenzijn leveren hoogstens een indicatie op van jullie identiteit en nationaliteit. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De attesten inzake uw partners werk geven enkel een indicatie van haar beroeps carrière in Venezuela. Dit staat evenmin ter discussie. De reisdocumenten van uw vrouw en kinderen bevestigen dan enkel weer hun niet-betwiste reisweg van Venezuela naar België. Er kan uit deze documenten geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw of hun vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid.

Voor de volledigheid dient hierbij te worden opgemerkt dat in het dossier van uw partner Z. M. eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster, Z. M. S. M., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een 40-jarige Venezolaans staatsburger, geboren in de stad Maturin, gelegen in de deelstaat Monagas. Uw ouders zijn gescheiden en wonen beiden in Venezuela. U heeft een broer in Caracas en een zus in Bolivar. Voorts woont een broer in Brazilië en zijn twee van uw broers overleden door ziekte. Sinds 2008 bent u samen met L. R. P. F. (O.V. X; CGVS X). Jullie hebben samen drie kinderen: J. N. P. S. (O.V. X), G. C. S. J. (O.V. X) en M. V. P. S. (O.V. X).

Uw man was tot 2009 gehuwd met R. L. V. B. (O.V. X; CGVS X). Zij diende op 3 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hun twee dochters verblijven eveneens in België. L. D. V. P. V. (O.V. X) kwam zo'n zes jaar geleden naar België met haar man die de Italiaanse nationaliteit heeft. V. D. V. P. V. (O.V. X; CGVS X) verliet Venezuela in juni 2017 samen met haar partner D. J. V. R. (O.V. X; CGVS X). Zij kwam naar België om te studeren, maar zij en D. dienden op 3 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 februari 2019 werd er in het dossier van V., D. en R. L. besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. R. L. wachtte het beroep niet af en keerde eind 2019 vrijwillig terug naar Venezuela. Op 2 maart 2020 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake de verzoeken van V. en D..

U geeft aan dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de problemen van uw partner L. R..

Volgens uw verklaringen werkte uw partner tot januari 2012 als onderdirecteur bij het IVSS (Instituto Venezolano de los Seguros Sociales – Venezolaans instituut voor de Sociale Zekerheid). Hij stuitte hierin op fraude en besloot dit door te geven aan zijn overste, maar deze werd vervolgens overgeplaatst. Nadien contacteerde uw man hem nogmaals met nieuwe bewijzen, maar zijn oud-overste wees dit af. Voorts werd uw man medio 2011 bedreigd. L. R. werd vervolgens in januari 2012 ontslagen omdat hij bepaalde uitbetalingsdocumenten niet wilde tekenen.

U verklaart nog dat een zekere B. M. tevergeefs misstanden en fraude inzake medicijnen en medische apparatuur aanklaagde bij de autoriteiten. Hij werd hierom in februari 2012 gedood. Enkele maanden later werd H. S., de vroegere baas van uw partner, gedood. Naar aanleiding van de dood van de twee mannen besloot uw partner de door hem vastgestelde fraude niet openbaar te maken en hield hij alle bewijzen hierover bij. In 2014 stelde een neef van L. R. voor om de documenten over de misstanden aan een journalist en aan politici te overhandigen. Uw levenspartner ging na lang twijfelen mee in de plannen van zijn neef, maar op 3 december 2014 werd zijn neef vermoord. Jullie verhuisden daarop naar Maturin.

Voorts was u in 2015 voor een congres in Barinas toen u op straat werd beroofd. U werd daarna opnieuw het slachtoffer van diefstal, ditmaal een inbraak in uw auto. Nog werd L. – de dochter van uw partner – op een dag door een patiënt met een mes werd bedreigd in haar eigen tandartspraktijk. Daarnaast werd L. R. wagen, waar L. frequent mee reed, meerdere keren beschadigd. Zo werden onder meer de sloten geforceerd. L. besloot vervolgens door de pesterijen en de angst om naar België te vertrekken.

Nog werd de familie van uw mans ex-partner R. L. alsook R. L. zelf gegijzeld bij een homejacking. U verklaart dat de broer van de moeder van R. L. politiek opposant is en dat er bij de homejacking geld en papieren werden buitgemaakt.

Voorts werd u ook in 2018 slachtoffer van een (mislukte) overval. Nog werd er in 2018 geprobeerd om uw wagen te openen terwijl u aan het parkeren was. Ook in 2018 werd uw partner in La Cruz de la Palma (te Monagas) door twee mannen benaderd. Ze vroegen hem om dollars en documenten. Hij kon hen echter geld noch documenten overhandigen, waarna ze L. R. sloegen. Hij besloot daarop Venezuela te verlaten.

Uw partner reisde op 19 november 2018 legaal, met zijn eigen paspoort, via Spanje naar België. Luis Rafael kwam op 20 november 2019 aan in België en diende op 16 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Na zijn vertrek werd er in augustus 2019 vanaf een motor op uw wagen geschoten. Daarop trok u met uw drie kinderen in bij uw moeder. Voorts vernam u in september 2019 van uw buurvrouw dat zij het geluid van een motor had gehoord en dat een raam van het huis was gebroken. Hierop besloot u dat u en uw kinderen niet langer in Venezuela konden blijven. Jullie reisden op 6 december 2019 legaal, met eigen paspoort, via Spanje naar België. Jullie kwamen op 8 december 2019 aan in België. U diende op 11 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat jullie zullen worden gedood door de Venezolaanse autoriteiten. Ook voor uw kinderen vreest u dat ook zij worden gedood omwille van de problemen van uw partner.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: de paspoorten van uzelf, uw man en jullie kinderen; uw cedula en jullie carnet de la patria (vaderlandsk kaart); akte van wettelijk samenzijn; attesten inzake uw werk; attesten inzake uw mans werk en sociale zekerheid, zijn werkbadge en vijf aan- en verkoopbrieven van zijn werk bij het IVSS; een klacht die u neerlegde; zeven foto's inzake de beschieting bij u thuis in augustus 2019; medisch attest inzake uw moeder; de cedula, het paspoort en de overlijdensakte van uw mans neef J. J. V. P.; zes krantenartikelen inzake uw partners problemen; en de reisdocumenten van u en uw kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Uit uw administratieve dossier/uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die uw partner L. R. P. F. aanhaalt in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming. In diens dossier werd overgegaan tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan ook aan uw verzoek om internationale bescherming geen gunstig gevolg worden gegeven. Uw partners beslissing luidt als volgt:

(...) (idem beslissing eerste verzoeker).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Zij vervolgen hun betoog met een aantal theoretische beschouwingen over de beoordeling van de gegrondheid van een vrees voor vervolging in een situatie van gewapend conflict en geweld aan de hand van een rapport van UNHCR en passen de hierin naar voor geschoven principes als volgt toe

op de situatie in Venezuela: *“De situatie in Venezuela is zeer complex en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal. Zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden. Deze mensenrechtenschendingen zijn het gevolg van een politiek beleid en worden grotendeels begaan door de staat. Ook paramilitaire- en criminele bendes begaan geweld ten aanzien van burgers maar in veel gevallen kan niet simpelweg gesproken worden van criminele bendes omdat er een link is met de staat en een achterliggende politiek. Mensenrechtenschendingen nemen verschillende vormen aan: gewelddadige repressie van iedereen die kritisch durft te zijn ten aanzien van het regime; geweld door bendes die gesteund of getolereerd worden door de staat; sociaal en economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen, het aan burgers ontzeggen van buitenlandse humanitaire hulp en het van partijsteun afhankelijk maken van toegang tot basiszaken zoals voedsel. Onderstaande objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en Inter American Commission for Human Rights (IACHR) tonen aan dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens de voorspellingen enkel zal verergeren.”*

Vervolgens stellen zij dat CEDOCA de veiligheidssituatie in de *“COI Focus Venezuela Situation Sécuritaire, 29 avril 2018 en 4 april 2019”*, als bijzonder complex en gewelddadig, zelfs extreem gewelddadig bestempelt, en dat de situatie als pré-conflict wordt bestempeld maar dat het land dreigt te imploderen of in een oorlog verzeild te geraken. Verzoekers vervolgen: *“Venezuela is het tweede meest gewelddadige land ter wereld, en hoofdstad Caracas de tweede gevaarlijkste stad. Het aantal geregistreerde gewelddadige moorden in Venezuela in 2016 is 10 keer hoger dan het gemiddelde op wereldniveau. Het geweld heeft een impact op het dagelijkse leven van de volledige bevolking: “(…)” Verschillende bendes, paramilitaire groeperingen zijn actief en oefenen geweld uit ten aanzien van de bevolking. In veel gevallen zijn ze ofwel politiek gelinkt aan de overheid of worden ze getolereerd door de overheid.”*

Verzoekers citeren vervolgens uit het rapport *“Situation of Human Rights in Venezuela”* van IACHR van 31 december 2017 en het rapport *“Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaire”* van OFPRA van 22 november 2016 over de colectivos, criminele bendes en drugsbendes in Venezuela. Zij betogen dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert en onderbouwen dit met citaten uit het rapport *“Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela”* van Human Rights Watch van 29 november 2017 en het rapport *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van UN Human Rights Office of the high commissioner van juni 2018. Wat betreft de straffeloosheid in Venezuela, citeren verzoekers uit een persartikel van UN News Service van 22 juni 2018, getiteld *“Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings”*. Inzake economische en sociale rechten stellen verzoekers dat de bevolking er niet meer in slaagt te voorzien in elementaire basisbehoeften en dat de situatie verder zal verslechteren. Zij citeren vervolgens uit voornoemde rapporten van UN Human Rights Office of the High Commissioner en van IACHR en menen dat deze informatie aantoont dat de volledige bevolking slachtoffer is. Vervolgens citeren zij ook specifiek met betrekking tot de toegang tot en de beschikbaarheid van voedsel en de gezondheidszorg uit dezelfde informatie van UN Human Rights Office of the High Commissioner en van IACHR. Aan de hand van de informatie van IACHR menen zij dat vrouwen en kinderen in het bijzonder worden geraakt. Aan de hand van voornoemd rapport van IACHR betogen verzoekers dat de staat bewust weigert de situatie van haar bevolking te verbeteren door het weigeren van humanitaire hulp. Voorts betogen zij dat de reeds zeer beperkte toegang tot economische en sociale rechten verder wordt beperkt door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie. Zij citeren hierna nogmaals uit de voornoemde rapporten van IACHR en UN Human Rights Office of the High Commissioner. Tevens laten zij gelden dat uit het rapport van UN Human Rights Office of the High Commissioner blijkt dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden.

Daarna doen verzoekers gelden dat het feit dat een conflict een impact heeft op grote groepen mensen of in het algemeen op burgers het aantonen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) niet in de weg staat, maar juist de gegrondheid van de vrees versterkt. Zij poneren dat voor de toepassing van het Verdrag van Genève geen gedifferentieerd risico moet worden aangetoond. Zij passen deze beschouwingen als volgt toe: *“Uit bovenstaande informatie blijkt dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie. Voor wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard behalve een kleine groep geprivilegeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid.”* *“Ainsi l'étude portant sur les données de 2015 indique qu'il n'y a plus de classes sociales en*

dehors de la dichotomie pauvre/non pauvre. "Anyone with access to hard currency is able to live fairly well. That includes senior government officials and senior army officers for example, as well as private sector contractors with good relations with the government. The key is either to ensure an income in hard currency or to be well enough connected with people who control the very limited supply of official dollars to be able to obtain them at the official rate". Deze factoren, direct of indirect gelinkt aan de veiligheidssituatie, dwingen mensen het land te ontvluchten. Volgens UNHCR is voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond: "Les migrants vénézuéliens sont mus par une combinaison complexe de plusieurs facteurs liés directement ou indirectement à la sécurité : accès à un revenu, accès à l'alimentation, accès à la sécurité, accès aux services de santé,... (p. 27) "ECRE signale en outre que l'UNHCR a affirmé que des considérations relatives à la protection internationale sont devenues apparantes pour un nombre très significatif de Vénézuéliens."

Vervolgens stellen verzoekende partijen dat een persoon niet dient aan te tonen dat hij reeds vervolgd werd in het verleden en dat de vrees prospectief beoordeeld dient te worden, waarbij rekening moet worden gehouden met de evolutie van de situatie naar de toekomst toe. Zij stellen dat de commissaris-generaal *in casu* onvoldoende de vrees naar de toekomst toe onderzoekt. Op basis van het profiel en de objectieve situatie in het land van herkomst dient de commissaris-generaal volgens verzoekers in te schatten wat er na terugkeer zou gebeuren.

Daarna voeren verzoekers een theoretisch betoog over de link met een van de gronden van het Verdrag van Genève en stellen zij dat er in Venezuela sprake is van afbraak van de democratie en de rechtsstaat, met als gevolg dat er op grote schaal mensenrechtenschendingen zijn waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is. Zij citeren nogmaals uit het voornoemde rapport van IACHR. Aan de hand van dit rapport en het rapport "*Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict*" van ICG van mei 2018 voeren zij verder aan dat het geweld dient gezien te worden binnen de ontwikkeling van Venezuela onder Maduro naar een dictatuur waar alle macht in handen is van de uitvoerende macht, en in het bijzonder de president en het leger, met als gevolg de totale afbraak van de democratie en de rechtsstaat. Voor verzoekers is het duidelijk dat het regime aan de basis ligt van de huidige crisis en dat de mensenrechtenschendingen ten aanzien van de bevolking politiek gegrond zijn. Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de principes van de bewijslast inzake het identificeren van een intern vluchtalternatief evenals de pertinentie en redelijkheid ervan, die bij de asielinstanties ligt. Zij zijn de mening toegedaan dat het voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) onmogelijk is om het geweld in Venezuela in kaart te brengen. Gezien het geweld algemeen verspreid is en de socio-economische crisis het volledige land treft, kan volgens hen momenteel niet ingezien worden hoe een intern vluchtalternatief toegepast wordt overeenkomstig de voorwaarden van UNHCR. Aangaande de geloofwaardigheid, documenten en het voordeel van de twijfel, betogen verzoekers met citaten uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), uit rapporten van UNHCR en uit de rechtsleer als volgt:

*"Geloofwaardigheid mag een onderzoek naar en beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet in de weg staan, zo stelt de RvV: « (...) » (arrest nr. 45.396, 20 juni 2020). Zowel de neergelegde documenten als de verklaringen van verzoekers dienen in overweging genomen te worden bij het evalueren van hun geloofwaardigheid. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.A. tegen Zwitserland: "(...)" (par. 62). Zelfs wanneer verklaringen beschouwd worden als niet geloofwaardig dient rekening gehouden te worden met documenten gezien zij op zich kunnen volstaan om een realiteit van het risico aan te tonen. Zo besliste het Hof in I. t. Zweden: « (...) » (par. 63). In dezelfde zin stelt UNHCR dat een beoordeling van geloofwaardigheid gebaseerd dient te zijn op het geheel van bewijselementen, "(...)" (UNHCR, "Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems. Full Report", mei 2013, p. 45). Ten slotte dient aangestipt te worden dat vervolging onder het Vluchtelingenverdrag niet buiten kijf moet staan. Aangevoerd dient te worden dat er een redelijke mogelijkheid bestaat dat een persoon slachtoffer wordt van vervolging: "(...)" (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, 1991, p. 79-80). In dit kader dient eveneens gewezen te worden op het algemeen principe binnen het Vluchtelingenrecht van het voordeel van de twijfel. Dit principe erkent de moeilijkheden die verzoekers ondervinden bij het verzamelen van bewijsmateriaal ter ondersteuning van hun vrees. UNHCR stelt in dit verband: "(...)" "(...)" (UNHCR, *Guide et Principes Directeurs sur les Procédures et Critères à Appliquer pour Déterminer le Statut des Réfugiés*, december 2011, § 203 ; UNHCR, "Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems. Full Report", mei 2013, p. 49. De aangehaalde elementen dienen niet noodzakelijk op persoonlijke ervaring gestoeld te zijn.*

Het lot van vrienden, familie of mensen behorende tot dezelfde groep kunnen de vrees aantonen : "...” (UNHCR, Guide et Principes Directeurs sur les Procédures et Critères à Appliquer pour Déterminer le Statut des Réfugiés”, december 2011, § 13)”.

Hieruit besluiten verzoekers dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden en dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig werden genomen. Zij stellen naar waarheid hun problemen tijdens het gehoor op het CGVS te hebben uiteengezet.

Ten slotte laten verzoekers, met verwijzing naar wat zij hierboven hebben uiteengezet, nog gelden dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

3.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen en de attesten juridische bijstand toe aan de verzoekschriften.

4. Aanvullende nota

Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 2 september 2019 waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: COI Focus, “*Venezuela: Situatieschets*” van 28 april 2021.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. De kern van verzoekers' vluchtmotieven kan samengevat worden als volgt. Verzoekers woonden eerst in San Felix in de deelstaat Bolivar. Volgens hun verklaringen werkt eerste verzoeker vanaf 2008 bij het Venezolaanse Instituut voor Sociale Zekerheid (IVSS) en ontdekt slecht beheer en fraude bij de aankoop van medicatie. Hij stelt zijn overste H. J. S. op de hoogte, die tevergeefs de fraude openbaar maakt. In september of oktober 2011 vindt een gijzeling plaats in het kantoor van verzoeker, die op dat moment niet aanwezig is. In januari 2012 wordt verzoeker ontslagen. In 2012 worden zowel H.J. S. als B. M., die eveneens fraude in de aankoop van medisch materiaal had aangeklaagd, vermoord. Eind 2012 worden de broer van verzoeker, W. en zijn gezin het slachtoffer van een homejacking. Verzoekers verhuizen ondertussen naar de stad Maturin in de deelstaat Monagas. Steeds volgens hun verklaringen geeft eerste verzoeker in augustus of september 2014 de bewijzen van de fraude bij het IVSS aan zijn neef, J. J. V. P., die de intentie heeft deze te bezorgen aan een journalist, die het op zijn beurt zou doorgeven aan een politicus van de oppositiepartij Voluntad Popular. Op 3 december 2014 wordt J. J. V. P. gedood. Er gebeuren nog verschillende andere incidenten die volgens verzoekers verband houden met het feit dat eerste verzoeker de corruptie ontdekte binnen de IVSS.

De dochter uit eerste verzoekers eerste huwelijk, L., wordt op een gegeven moment bedreigd door iemand in haar tandartsenpraktijk en de auto van eerste verzoeker, waarmee L. rijdt, wordt meerdere keren beschadigd. In 2015 wordt tweede verzoekster op straat beroofd wanneer zij in Barinas is voor een congres. Nadien wordt er ook in de auto van verzoekster ingebroken. V., ook een dochter uit eerste verzoekers eerste huwelijk, heeft in 2017 een auto-ongeluk dat veroorzaakt wordt door twee mannen die haar achtervolgen. Op 17 december 2017 wordt de ex-vrouw van eerste verzoeker, R. L., samen met haar familie het slachtoffer van een homejacking. De broer van R. L. is opposant. In 2018 zijn er twee pogingen tot inbraak in de wagen van tweede verzoekster. Op 2 augustus 2018 gaat eerste verzoeker vlees leveren in La Cruz de la Paloma (deelstaat Monagas) wanneer hij door twee mannen om dollars en documenten wordt gevraagd. Wanneer eerste verzoeker deze niet kan geven, wordt hij geslagen. Eerste verzoeker verlaat Venezuela op 19 november 2018 via legale weg. In augustus 2019 wordt er op de wagen van tweede verzoekster geschoten, waarop zij met de drie kinderen van verzoekers bij haar moeder gaat wonen. In september 2019 vertelt een buurvrouw aan tweede verzoekster dat ze het geluid van een moto heeft gehoord en dat het raam van het huis gebroken was. Tweede verzoekster verlaat op legale wijze Venezuela, samen met de minderjarige kinderen van verzoekers, op 6 december 2019.

6.3. Verzoekers leggen hun paspoorten en identiteitskaarten neer, alsook die van hun kinderen, hun *carnet de la patria* en de identiteitskaart van tweede verzoekster neer. De Raad acht de identiteit en Venezolaanse nationaliteit van verzoekers, die verder niet betwist worden door verwerende partij, voldoende aangetoond. Zij leggen eveneens hun attest van wettelijk samenzijn neer, hetgeen hun burgerlijke staat kan staven maar geen voorwerp van betwisting vormt. De reisdocumenten van tweede verzoekster en haar kinderen kunnen hun reisweg staven, hetgeen evenmin een betwist element vormt.

Verzoekers leggen eveneens verschillende attesten met betrekking tot hun werk in Venezuela neer. De attesten van tweede verzoekster staven haar werk in het ziekenhuis, maar de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers houden geen verband met deze job. De attesten van eerste verzoeker en zijn werkbadge kunnen aantonen dat hij werkzaam was bij het IVSS, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat hij problemen heeft gekend door deze job. De bestelbonnen van medische materialen met handgeschreven notities kunnen ook niet staven dat verzoeker fraude ontdekte binnen het IVSS en deze fraude pogde aan te klagen.

De identiteitskaart, het paspoort en de overlijdensakte van J.J.V.P. tonen aan dat deze op gewelddadige wijze om het leven kwam. De overlijdensakte vermeldt echter niet wie de daders waren van de moord op J. J.V.P., noch de motieven van zijn moord. De foto van de voorkant van een krant met de titel van een artikel over J.J.V.P. vermeldt eveneens enkel dat deze op gewelddadige wijze gedood werd. Uit deze documenten kan op zich dan ook niet afgeleid worden dat de moord op J.J.V.P. verband houdt met de verklaarde problemen van eerste verzoeker op zijn werk bij het IVSS.

De krantenartikelen met betrekking tot de moorden op H.J.S. en B.M. vermelden dat er problemen met fraude waren binnen het IVSS en dat H.J.S. en B.M. hierbij het leven lieten, maar eerste verzoeker en tweede verzoekster worden in deze artikelen niet vermeld. Deze artikelen tonen bijgevolg als dusdanig niet aan dat eerste verzoeker zelf betrokken was bij het signaleren van fraude binnen het IVSS, noch dat hij problemen zou kennen of dienen te vrezen omwille van de fraudeproblemen.

Het medisch attest van de moeder van tweede verzoekster toont aan dat zij een hersenbloeding heeft gehad, maar hieruit kan niet blijken dat dit het gevolg zou zijn van de door verzoekers aangehaalde problemen.

De aangifte van de overval in Barinas kan hoogstens staven dat tweede verzoekster er werd overvallen, maar niet dat deze overval gelinkt is aan de door verzoekers aangehaalde problemen met de Venezolaanse staat. De foto's van kogelinslagen en het gebroken raam kunnen de door verzoekers aangehaalde feiten niet staven, aangezien uit de foto's niet blijkt dat het om het huis van verzoekers gaat, noch in welke omstandigheden de foto's getrokken werden en de beschadigingen aan het huis werden toegebracht.

De Raad stelt vast dat verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekers neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.4. Na grondig onderzoek van het administratief dossier, het verzoekschrift, en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast.

Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij doorheen hun verklaringen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebben, aangezien (1) eerste verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende, (2) eerste verzoeker initieel van plan was om vanuit België terug naar Venezuela te keren, (3) de dochter en schoonzoon van eerste verzoeker in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming de problemen van eerste verzoeker niet vermeldden en stelden dat eerste verzoeker op bezoek was in België, (4) eerste verzoeker na zijn ontslag bij het IVSS in 2012 nog ruim zes jaar in Venezuela bleef en in deze periode geen enkel persoonlijk probleem meemaakte en nooit werd bedreigd, behalve het incident in La Cruz de la Paloma, waarvan hij niet aantoont dat dit gelinkt zou zijn aan de problemen op het IVSS, (5) het incident in La Cruz de la Paloma niet zwaarwichtig genoeg is om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden, (6) eerste verzoeker geen enkel document neerlegt dat kan staven dat hij fraude aan zijn overste signaleerde of dat hij ontslagen werd omwille van zijn weigering om bepaalde dossiers goed te keuren, (7) uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt dat hij de documenten die de fraude van het IVSS aantonen, waarvan hij verklaart deze te bezitten, op geen enkele wijze ooit openbaar maakte, (8) het slechts een blote bewering betreft dat er een gijzeling plaatsvond in het bureau van eerste verzoeker en dat het niet aannemelijk is dat de oversten van eerste verzoeker hem op zijn werkplek zouden willen aanpakken, maar zouden binnenvallen wanneer verzoeker niet aanwezig is, (9) het niet aannemelijk is dat eerste verzoeker via zijn neef J.J. de documenten over de fraude zou hebben doorgegeven aan een politicus via een journalist, aangezien eerste verzoeker niet weet over welke journalist of oppositiepoliticus het ging, noch of het bewijsmateriaal effectief aan de politicus werd doorgegeven, (10) eerste verzoeker geen concrete aanwijzingen heeft dat zijn neef gedood werd om redenen gelinkt aan de fraude op het IVSS, (11) eerste verzoeker probleemloos legaal naar Argentinië en Uruguay kon reizen, zijn paspoort vernieuwen en in november 2018 Venezuela legaal verlaten, hetgeen erop wijst dat hij niet onder de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten is gekomen, (12) verzoekers niet aantonen dat de overval op tweede verzoekster in Barinas verband houdt met de fraude op het IVSS, en tweede verzoekster bovendien bij de autoriteiten aangifte deed van deze overval hoewel verzoekers verklaren vanuit diezelfde overheid vervolging te vrezen, (13) verzoekers geen concrete elementen aanbrengen die erop duiden dat er een verband is tussen de fraude op het IVSS en de beschieting van de auto van tweede verzoekster, (14) tweede verzoekster incoherente verklaringen aflegt over de bewegingsvrijheid van de zoon van verzoekers ten tijde van het schietincident, (15) verzoekers geen verband aantonen tussen het gebroken raam en de door hen aangehaalde problemen, (16) de bedreiging van de dochter van eerste verzoeker, L., in haar tandartsenpraktijk geen nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers aantoont, (17) verzoekers niet aantonen dat de beschadigingen aan de auto van eerste verzoeker enig verband houden met de door hen aangehaalde problemen, (18) de dochter van eerste verzoeker, V., in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming verklaarde dat haar zus L. Venezuela verliet op zoek naar een betere levenskwaliteit, (19) verzoekers niet aantonen dat het auto-ongeluk van V. verband houdt met de door hen aangehaalde problemen, (20) V. tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment de link legde tussen het ongeval en de problemen van haar vader in Venezuela, hetgeen de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers over deze feiten verder aantast, (21) de homejacking van het gezin van de broer van verzoeker, W., een gemeenrechtelijk feit is waarvan verzoekers op geen enkele wijze aantonen dat het verband houdt met de door hen aangehaalde problemen, (22) er in het kader van het verzoek om internationale bescherming van de ex-vrouw van eerste verzoeker, R. L., geen geloof werd gehecht aan het feit dat de homejacking van haar en haar familie ingegeven zou zijn door politieke motieven, (23) de politieke activiteiten van de ex-schoonbroer van eerste verzoeker niet tot de vaststellingen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kunnen leiden, (24) de door verzoekers neergelegde documenten aan deze appreciatie niets veranderen.

6.5. Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert.

In casu ondernemen verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot de niet onderbouwde stelling dat “*het CGVS op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen*”, het aanreiken van algemene theoretische beschouwingen over een gegronde vrees voor vervolging en het voordeel van de twijfel, het aanhalen van informatie met betrekking tot de algemene situatie in Venezuela zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken, en de loutere bewering dat zij “*naar waarheid hun problemen op het CGVS (hebben) uiteengezet*”, blijven verzoekers daartoe echter in gebreke. Hiermee weerleggen noch ontcrachten zij de concrete bevindingen van de commissaris-generaal en maken zij hun vrees voor vervolging niet aannemelijk.

De Raad stelt vast dat verzoekers op geen enkele wijze concreet staven dat eerste verzoeker fraude aan het licht bracht binnen het IVSS. Hoewel verzoeker verklaart hier in Venezuela grote hoeveelheden documentatie over te hebben verzameld (notities PO L. R., p. 4), en dat het net zijn bezit van deze documentatie is die hem in gevaar brengt (notities PO L. R., p. 8), leggen verzoekster slechts enkele bestelbonnen neer die geenszins volstaan om de verklaringen van verzoekers concreet staven. Verzoekers leggen evenmin documenten neer die het contact tussen eerste verzoeker en H.J.S. zouden kunnen staven. Verzoekers hebben geen aannemelijke verklaring gegeven voor het ontbreken van dit concrete, en volgens hun wel degelijk bestaande, bewijsmateriaal voor de kern van hun vluchtrelaas en de reden voor hun vertrek uit Venezuela. Verzoekers maken dan ook op geen enkele wijze de aanleiding tot al hun problemen en hun uiteindelijke vertrek uit Venezuela aannemelijk.

Verzoekers hebben daarenboven voor geen enkel van de incidenten die zij aanhalen, en waarvan zij beweren dat deze overheidsvervolging vormen, kunnen aantonen dat er enig verband is met de vermeende aanklacht van corruptie binnen het IVSS. Dat verzoekers, nadat volgens hun verklaringen drie andere personen vermoord werden omdat zij de fraude binnen het IVSS aan het licht brachten of wilden brengen, ervoor kozen om nog jarenlang in Venezuela te blijven, bevestigt dat zij geen gegronde vrees voor vervolging koesteren. Waar verzoekers ter terechtzitting nog wijzen op het feit dat eerste verzoeker geen ontslag heeft genomen en dat hij pas na twee maanden na zijn binnenkomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van een hospitalisatie; kan de Raad slechts vaststellen dat in de bestreden beslissingen niet wordt betwist dat verzoeker werd ontslagen maar dat wordt vastgesteld dat hij werd ontslagen in 2012 en hij pas op 19 november 2018 uit Venezuela vertrok en hij geen begin van bewijs bijbrengt dat zijn vermoeden dat het enige probleem dat hij aanhaalt na zijn ontslag en op hem betrekking heeft verband houdt met zijn ontslag, kan staven en dat er, mocht er ooit al een nood aan internationale bescherming zijn geweest omwille van zijn vroegere werk bij het IVSS, dit niet langer actueel blijkt te zijn. Wat betreft zijn medische problemen die hem zouden verhinderd hebben vroeger een verzoek om internationale bescherming in te dienen, legt eerste verzoeker geen documenten neer die dit kunnen staven. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat het niet gaat om een determinerend motief van de bestreden beslissingen en doet het feit dat verzoeker omwille van zijn medische problemen niet vroeger een verzoek om internationale bescherming had kunnen indienen geen afbreuk aan de overige motieven in de bestreden beslissingen en kan dit, voor zover er geloof aan kan gehecht worden, niet tot een andere conclusie leiden wat betreft verzoekers' nood aan internationale bescherming.

De Raad stelt ten overvloede nog vast dat verzoekers beiden een *carnet de la patria* neerleggen (zie documentenmap in administratief dossier, document 2). Tweede verzoekster verklaart dat ze deze kaarten gebruikten om te tanken en voedselboxen af te halen (notities PO Z. M., p. 4). Deze kaarten zijn beide uitgegeven op 9 maart 2017, en dateren dus van de periode waarvan verzoekers verklaren dat zij en hun familie reeds vele vervolgingsfeiten hadden meegemaakt. Het bezit en het gebruik van deze kaarten door verzoekers kan naar inzien van de Raad moeilijk verenigd worden met verzoekers verklaarde jarenlange vrees voor overheidsvervolging, aangezien de *carnet de la patria* in de landeninformatie gelinkt wordt aan controle door de overheid en omschreven wordt als een “*ideologisch identiteitsdocument*”. In het elektronisch systeem van de *carnet de la patria* worden persoonlijke gegevens van de houder en diens familiale en socio-economische informatie opgeslagen (EASO Country Focus van augustus 2020, p. 113-114). Verzoekers verklaren dus enerzijds jarenlang veiligheidsmaatregelen te hebben genomen om zich te beschermen tegen overheidsvervolging: verzoeker ging om deze reden bijvoorbeeld niet naar de begrafenis van J. J., deed altijd een rondje rond zijn huis en belde voor hij binnenging (notities PO L. R., p. 19). Ook verzoekster verklaart dat zij en haar man verschillende toertjes rond hun huis reden voor ze binnen gingen om te kijken of er niemand hen achtervolgde, en wachtten als er een auto achter hen was en dit als preventieve maatregel (notities

PO Z. M., p. 17). Anderzijds stelt de Raad vast dat verzoekers zich vrijwillig registreerden in en gebruik maakten van een overheidssysteem dat het toelaat hen te controleren. Verzoekers hebben immers niet aangetoond dat ze verplicht waren om deze kaart te hebben. Voor tweede verzoekster kan nog worden aangenomen dat zij de kaart voor haar werk in het ziekenhuis nodig had (notities PO Z. M., p. 4), maar dit verklaart niet waarom zij deze kaart ook effectief gebruikte, wat haar mogelijk zou blootstellen aan controle door de overheid. Verzoeker werkte volgens zijn verklaringen als zelfstandig vleeshandelaar (notities PO L. R., p. 3-4) en had dus geen concreet motief om de kaart aan te vragen. Hoewel er bronnen zijn die melden dat een carnet de la patria gevraagd wordt om een paspoort te verkrijgen (EASO Country Focus van augustus 2020, p. 114-115), is dit door verzoekers niet vermeld wanneer zij hun gevraagd werd of er problemen voor hen waren om een paspoort te verkrijgen (notities PO L. R., p. 5-6; notities PO Z. M., p. 17) Waar verzoeker verklaart dat het verplicht is om een carnet de la patria te tonen op de luchthaven om Venezuela te verlaten (notities PO L. R., p. 21), blijkt dit niet uit de landeninformatie en tonen verzoekers dit niet aan. Dat verzoekers uit eigen beweging een *carnet de la patria* aanvroegen en deze gebruikten, doet bijgevolg afbreuk aan de door hen verklaarde vrees ten aanzien van de Venezolaanse overheid.

Bijkomend merkt de Raad ook nog op dat verzoekers en hun kinderen Venezuela op legale wijze en met hun eigen paspoort verlieten (notities PO L. R., p. 5-7, notities PO Z. M., p. 17), hetgeen eveneens een bijkomende aanwijzing is dat zij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden of andere actoren zijn gekomen of in geval van terugkeer gevisieerd zullen worden.

Waar verzoekende partijen de commissaris-generaal nog verwijten hun vrees onvoldoende voor de toekomst te hebben onderzocht, wijst de Raad erop dat zij geen concrete elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij in de toekomst persoonlijk een risico lopen om te worden vervolgd. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat hiertoe niet, wanneer daaruit – zoals *in casu* – niet kan blijken dat zij persoonlijk of alle Venezolanen in Venezuela vervolgd worden.

Bijgevolg slagen verzoekers er niet in om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

7.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij hun voorgehouden vrees ten aanzien van het regime niet aannemelijk maken.

Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing in geval van terugkeer naar Venezuela.

In zoverre verzoekers ook aanvoeren dat het de taak is van de overheid om ook toegang tot minimale sociaal-economische voorzieningen te garanderen en zich derhalve beroept op de humanitaire en economische crisis in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekers aan te tonen, wijst de Raad op het volgende.

Het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst kan slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene precare socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet maar wel dat dit het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren,

zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoekster in haar land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet aantonen dat zij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zullen verkeren om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivos in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *“COI Focus. Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020 en de bij aanvullende nota aangebrachte *“COI Focus Venezuela: Situatieschets”* van 28 april 2021 blijkt dat het criminele en politioeneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is. Verzoekster bracht geen landeninformatie bij waaruit zou kunnen blijken dat bovenstaande analyse niet langer accuraat of correct is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers tot voor hun vertrek uit Venezuela verbleven in de deelstaat Monagas. In zoverre verzoekers zich beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan blijken dat in Monagas sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie, noch dat in de andere deelstaten waar momenteel een gewapend conflict heerst in Venezuela, sprake is van willekeurig geweld. Bijgevolg is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET